

Osobní evangelizace a svědectví

Texty na tento týden

Sk 4,13.14; J 1,37–50; Ex 3,10–14; 1Pt 3,1–15; J 4,35–38

Základní verš

„Mými svědky jste vy, je výrok Hospodinův, a můj služebník, jehož jsem vyvolil.“ (Iz 43,10)

Ti, kdo se radují z jistoty spasení, budou chtít, aby druzí prožívali totéž.

Ačkoli mnozí lidé uslyší dobrou zprávu o Ježíši díky svědeckému a evangelizačnímu úsilí nějakého sboru, vliv jednotlivce je významný a klíčový. Průzkumy provedené v několika posledních desetiletích ukazují, že přátelé, příbuzní, sousedé nebo známí hrají nezastupitelnou roli při přivádění lidí ke Kristu. Z průzkumů vyplývá, že až 83 % nových členů uvedlo, že je významně ovlivnili přátelé, příbuzní a známí, kteří jsou členy sboru. Z těch, kdo se předtím, než se připojili k církvi, zúčastnili nějaké formy veřejných evangelizačních shromáždění, jich 64 % přišlo na pozvání někoho z okruhu svých blízkých.

Tento týden budeme procházet několik biblických příkladů navazování kontaktů a budeme uvažovat o svém napojení na Ježíše a o tom, jaký vliv máme my osobně na své blízké.

To jsou ti, kteří bývali s Ježíšem

¹³Když viděli odvahu Petrovu i Janovu a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, žasli; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem. ¹⁴A když viděli, že ten uzdravený člověk tam stojí s nimi, neměli, co by na to řekli.

(Sk 4,13.14)

Osobní studium

Náš osobní vztah s Ježíšem bude mít bezprostřední vliv na to, jak jej představíme, když o něm budeme svědčit. Je velice snadné osvojit si několik svědeckých a evangelizačních frází a pak dál postupovat ve své vlastní domnělé moudrosti a síle. I když Bůh může i přesto našemu úsilí zehnat, musíme si neustále připomínat, že jde o jeho dílo, které konáme skrze jeho sílu. Chceme pouze předávat informace (třebaže důležité), nebo chceme povzbuzovat druhé k živému duchovnímu vztahu? Abychom mohli druhým něco předávat, nejprve to sami musíme prožívat.

Samozřejmě, vždycky najdeme příklady lidí, které – přestože byli sami slabí ve víře – si Bůh přece jen použil, takže přivedli druhé k Ježíši. Před mnoha lety se jedna mladá dáma v jednom velikém městě připojila k církvi adventistů a neúnavně se snažila získat pro Krista svého bratra. Po letech se její bratr nechal pokřtít. O měsíc později se jeho sestra vzdala členství v církvi. Přestože se takovéto věci stávají, faktem je, že čím silnější je naše spojení s Ježíšem, tím mocnější bude naše svědectví.

Ve Sk 4,13 je popsána změna, která byla na Petrovi a Janovi vidět: „Poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem.“

Ponaučení, které vyplývá z Božího slova, je úplně jasné. Když přemýšlíme o svých osobních misijních polích a povolání k práci pro Boha, musíme dovolit Pánu, aby nás vtáhl do úzkého vztahu se sebou samým; do vztahu, jenž nám dá moc, kterou bychom jinak neměli.

Aplikace

Jaký je tvůj vlastní osobní vztah s Pánem? Do jaké míry svědčí již tvoje pouhá přítomnost a způsob, jakým hovoříš, jak se chováš a jak jednáš s lidmi, o tom, že žiješ ve vztahu s Bohem? Bud'k sobě tak bolestně upřímný, jak je to jen možné.

Poznámky

Osobní misijní pole

³⁷Ti dva učedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem. ³⁸Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: „Co chcete?“ Řekli mu: „Rabbi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?“ ³⁹Odpověděl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho. Bylo kolem čtyř hodin odpoledne. ⁴⁰Jeden z těch dvou, kteří slyšeli, co Jan řekl, a Ježíše následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. ⁴¹Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše (což je v překladu: Kristus).“ ⁴²Přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohledl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr).“ ⁴³Druhého dne se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje. Vyhledal Filipa a řekl mu: „Následuj mě!“ ⁴⁴Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova; ⁴⁵Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i Proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ ⁴⁶Natanael mu namítl: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ Filip mu odpoví: „Pojď a přesvědč se!“ ⁴⁷Ježíš spatřil Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „Hle, pravý Izraelec, v němž není lsti.“ ⁴⁸Řekl mu Natanael: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Dříve než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem.“ ⁴⁹„Mistře,“ řekl mu Natanael, „ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele.“ ⁵⁰Ježíš mu odpověděl: „Ty věříš proto, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkem? Uvidíš věci daleko větší.“

(J 1,37–50)

Osobní studium

Když Ježíš pohlédl na zástupy lidí, bylo mu jich líto (viz Mt 9,36). Někdy si možná myslíme, že Ježíš viděl jen dav, ve skutečnosti však viděl každého jednotlivce, který byl součástí tohoto davu. Stejně bychom i my měli brát na vědomí jednotlivce v davech, jimiž procházíme a v nichž žijeme. Naše církev může brát na vědomí jednotlivce v davu pouze tehdy, když členové církve budou navazovat kontakty s těmi, kdo spadají do sféry jejich vlivu.

Ti, s nimiž se osobně stýkáme na různých úrovních důvěrnosti, představují ve skutečnosti naše osobní misijní pole. Od nejužších vztahů v rodině můžeme postupovat dál k ostatním příbuzným, přátelům a známým. Občas mohou sférou našeho vlivu letmo projít i další lidé, kteří se tak na krátkou dobu stanou součástí našeho osobního misijního pole.

V 1. kapitole Janova evangelia je vyprávěn příběh o tom, jak probíhalo povolání učedníků. Ondřej byl učedníkem Jana Křtitele a vzhledem k tomu, že Jan měl svou službou připravit cestu Ježíši, je pochopitelné, že někteří učedníci posléze přešli k Ježíši a následovali ho. Ondřeje rozhovor s Ježíšem tolik nadchl, že se okamžitě vydal hledat toho, kdo mu byl nejbližší – svého bratra, s nímž strávil mnoho dlouhých nocí rybařením na Galilejském moři (verše 37–42).

Je také zajímavé, že když Natanael pochybuje, že Mesiáš vzejde z malé, bezvýznamné zemědělské vesnice, Filip se s ním nepře. Jen ho jednoduše vyzve: „Pojď a přesvědč se!“ (verše 43–50). Tento Filipův postoj ukazuje, jak je možné reagovat na skeptické postoje u těch, kterým chceme představit Ježíše.

Aplikace

Kterým lidem ve svém bezprostředním okolí bys mohl lépe svědčit? Co bys měl změnit, aby ses pro ně stal lepším svědkem?

Osobní potenciál

10 „Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.“ 11 Ale Mojžíš Bohu namítal: „Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ 12 Odpověděl: „Já budu s tebou! A toto ti bude znamením, že jsem tě poslal: Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře.“ 13 Avšak Mojžíš Bohu namítl: „Hle, já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mě k vám Bůh vašich otců. Až se mě však zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím?“ 14 Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“

(Ex 3,10–14)

Osobní studium

Když vedoucí osobní služby shánějí dobrovolníky, kteří by se chtěli zapojit do evangelizace, často si myslíme, že ti ostatní jsou kvalifikovanější a nadanější než my. Jiní nám zase připadají sebevědomější a schopnější. Bible nám však odhaluje, že Bůh nehledá nutně ty, kteří jsou nejkvalifikovanější, ale spíše ty, kteří jsou ochotni nechat se použít, ať už jsou jejich dary a vlohy jakékoli.

Dobrym příkladem takové skutečnosti je Mojžíš, kterého Bůh povolal k vysvobození svého národa z egyptského otroctví. Mojžíš viděl mnoho důvodů, proč by k vykonání toho, co Bůh navrhoval, byl způsobilější někdo jiný (viz Ex 3,11; 4,10). Domníval se, že má dobré důvody neudělat to, co po něm Hospodin požaduje.

Když jsou v dnešní době věřící povoláni k evangelizační činnosti, mnozí z nich na to reagují opakováním některých Mojžíšových obav: *Kdo jsem já, abyste se mnou počítali pro takový úkol? Co když mi budou klást těžké otázky? Nejsem dost dobrý řečník.* Může nám připadat úsměvné, že si Mojžíš myslel, že by Bůh měl přehodnotit svou strategii pro výběr pracovníků, zatímco Bůh znal Mojžíšův potenciál a věděl, že Mojžíš je navzdory svým osobním obavám a starostem pro tento zvláštní úkol tím pravým člověkem.

Povolání Mojžíše k vedení Božího lidu nás přesvědčuje o tom, že Bůh nás zná neskonale lépe, než známe sami sebe. Bůh se nesoustředí na minulé výkony, ale na osobní potenciál. Každý věřící má obrovský potenciál přispět k Božímu dílu.

Na druhé straně se však musíme mít na pozoru, abychom si před Hospodinem nepočínali až příliš sebejistě. Je sice pravda, že bychom měli často zpytovat své srdce, abychom posoudili, jak jsme na tom duchovně, ale také musíme pochopit, že pokud jde o sebehodnocení, dokáže být lidské srdce dosti neobjektivní. Proto je rovněž užitečné prosit Boha, aby nás zkoumal on sám a ukázal nám, jaký je náš skutečný stav.

Aplikace

Jak můžeš poznat, že tě Bůh povolává k nějakému úkolu? Kdy jsi naposledy prosil Boha, aby „zkoumal tvé srdce“?

Poznámky

Svědectví spravedlivého života

¹Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, ²když uvidí váš čistý život v bázni Boží. ³Pro vás se nehodí vnější ozdoba – splétat si vlasy, ověšovat se zlatem, střídat oděvy – ⁴nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné. ⁵Tak se kdysi zdobily svaté ženy, které doufaly v Boha. Podřizovaly se svým mužům, ⁶tak jako Sára poslouchala Abrahama a „nazvala jej pánem“. Vy jste jejími dcerami, jednáte-li dobře a nedáte se ničím zastrašit. ⁷Stejně i muži: když žijete se svými ženami, mějte pro ně porozumění, že jsou slabší; a prokazujte jim úctu, protože jsou spolu s vámi dědičkami daru života. Tak vašim modlitbám nebude nic překážet. ⁸Nakonec pak: Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, ⁹neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání. ¹⁰„Chceš-li milovat život a vidět dobré dny, zdržuj jazyk od zlého a rty od lstivých slov, ¹¹odvrát se od zlého a čini dobré, hledej pokoj a usiluj o něj. ¹²Vždyť oči Páně hledí na spravedlivé a jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám, ale tvář Páně je proti těm, kteří čini zlo.“ ¹³Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro? ¹⁴Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. „Strach z nich ať vás neděsí ani nezviklá ¹⁵a Pán, Kristus, budiž svatý“ ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte, ¹⁶ale činite to s tichostí a s uctivostí. (1Pt 3, 1–15)

Osobní studium

Je pravda, že činy hovoří hlasitěji než slova? Ano, je to veliká pravda. Platí tedy, že druhým můžeme něco sdělit činy beze slov, ale stejně přesvědčivé poselství jim lze předat i slovy bez činů. Na poselství, které v sobě spojuje jak činy, tak slova, jež jsou spolu v souladu, je něco velmi mocného. Pokud tvrdíme, že milujeme Boha, a pak to svým jednáním popíráme, jsme pokrytci. Není-li naše vyznání v souladu s našimi činy, jde o nejhorší svědectví, jaké můžeme vydat.

Dovedeme si představit, jaký spor mohl vzniknout, když pohanská žena přijala Ježíše za svého Spasitele, zatímco její manžel setrval v pohanství. Pod vlivem starosti o manželovo spasení se u ní mohl projevit svárlivý a jízlivý duch, protože ho považovala za součást svého osobního misijního pole. Naproti tomu mohla, jak naznačuje Petr, zůstat věrná svému Bohu, doufat a modlit se, aby svým zbožným životem získala svého nevěřícího manžela pro Mistra. Jinými slovy, mohla nepřetržitě a mocně svědčit činy svého každodenního života.

Pokud máme být světlem pro své okolí, zahrnuje to všechny možnosti, jak můžeme získat ztracené muže a ženy pro Boží království. Lidé kolem nás nesmí slyšet jen naše dobrá slova, musí vidět i naše dobré skutky. Pokud tomu tak bude, uvidí, že skrze nás působí Boží moc, a Duch svatý je vyzve k tomu, aby uznali, že Boží přítomnost v lidských životech je možná a požehnaná. Lidé musí dospět k přesvědčení, že křesťanství není jen označení, na které si děláme nárok, ale také posilující vztah, z něhož se radujeme. Používání příkladů je důležitá vyučovací metoda a křesťané jsou příklady, ať už tak čini záměrně či bezděčně. Tím, co děláme a kdo jsme, svědčíme ještě víc než tím, co říkáme nebo vyznáváme jako svou víru.

Aplikace

Svědčíš lidem okolo sebe více životem a skutky nebo spíše slovy? Shodují se tvá slova s tvými činy?

Můj příspěvek k celku

³⁵Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. ³⁶Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozséváč i žnec. ³⁷Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. ³⁸Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete.

(J 4,35–38)

Osobní studium

Tento týden jsme uvažovali o osobním misijním poli a o svědeckém a evangelizačním potenciálu. V této souvislosti je rovněž důležité pochopit princip, že každý jednotlivec přispívá svým úsilím ke společné evangelizaci, na které se podílí celý sbor – protože sbor se skládá ze všech členů. Uvědomuješ si, jaké metody používá váš sbor, když se snaží přivést lidi k Ježíši? Možná že bys dokázal pozvat lidi, se kterými žiješ a které potkávaš, na sborové akce a programy. Jsou si naproti tomu vedoucí evangelizace ve vašem sboru vědomi toho, jak působíš na svém osobním misijním poli? Možná že by tě mohli podpořit modlitbou a nějakými konkrétními akcemi.

V J 4,37.38 Ježíš říká: „Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete.“ Je velmi pravděpodobné, že Ježíš při této příležitosti poukázal na „semeno evangelia“, které zasel on sám, Jan Křtitel a samařská žena. Učedníci žali tam, kde druzí zasedli, a skutečně nastala doba, kdy se rozséváci a ženci společně radovali.

Když Ježíš řekl: „Jeden rozsévá a druhý žne“, nemyslel tím, že bychom jako jednotlivci byli buď rozséváci, nebo ženci. Třebaže naše sbory pravděpodobně kladou větší důraz na žence, pravdou je, že kdyby nebylo rozséváčů, ženci by marně čekali na úrodu. Všichni jsme povoláni k rozsévání i žni a v činnosti jakéhokoli místního sboru se kombinuje mnoho aktivit spojených s rozséváním a žní. Je možné, že to, co jsi zasel na svém osobním misijním poli, se sklídí v rámci společné sborové sklizně. Také se může stát, že semeno, které zasedli druzí, se sklídí, až se lidé dostanou do tvého osobního misijního pole.

Když uvažujeme nad tím, jak každý jednotlivec přispívá k celku (viz 1K 12,12–27), proces obdělávání půdy nám připomíná, že ještě před tím, než se semeno zaseje, někdo jiný připraví a zorá půdu.

Je zřejmé, že setba a žeň jsou součástí procesu, který pokračuje i poté, co se člověk připojil ke společenství. Úrodu nesmíme nechat ležet na polích, ale musíme ji shromáždit do stodoly.

Aplikace

Jak se můžeš více zapojit do procesu setby a žně ve vašem sboru? Platí, že úsilím o záchranu druhých posiluješ svou vlastní víru? Proč myslíš, že tomu tak je?

Podněty k zamyšlení

Duchovní příprava na osobní službu

Biblické znalosti a osvědčené metody svědectví a evangelizace jsou důležité, nesmíme však opomenout důraz na osobní duchovní přípravu. Duchovní růst způsobuje Duch svatý. Abychom při evangelizaci pocítili moc Ducha svatého, musíme mu umožnit přístup do našeho života.

Když křesťané začínají sloužit Bohu, stále více si uvědomují své duchovní potřeby. Duch svatý nám chce dát moc k trvalé službě. Rozhodující je podřizovat každý den svou vůli Bohu, denně být ochoten umírat sám sobě, denně si připomínat Kristovu milost a mít na paměti, co jsme v Kristu dostali a k čemu nás Spasitel zve a povolává.

Otázky k rozhovoru

- 1. S ohledem na získávání lidí pro Krista napsala Ellen Whiteová tento podnětný výrok: „Váš úspěch nebude tolik záviset na vašich znalostech a výkonech, ale spíše na vaší schopnosti najít cestu k srdci lidí“ (GW 193). Co důležitého Ellen Whiteová v textu zdůrazňuje? Jak často se nám stává, že se lidé odvracejí od mocných a přesvědčivých důkazů, které jim předkládáme! Nežřídka se stává, že učení samo o sobě – bez ohledu na to, jak je biblické, logické, povznášející a rozumné – nezapůsobí na člověka s uzavřeným srdcem. Jak potom můžeme takového člověka oslovit? V této souvislosti je mnohem důležitější, abychom ve svém životě spíše uplatňovali to, co vyznáváme, než abychom to pouze vyznávali.*
- 2. Ellen Whiteová napsala: „Boží děti mají slávu svého Otce zobrazovat svým životem a povahou. Mají ukazovat, co pro ně vykonala Boží milost.“ (TM 212) Nabízí se otázka: Jak v každodenním praktickém životě „zobrazujeme slávu svého Otce“? Kolikrát se v uplynulém týdnu projevila v našem životě Boží sláva? Jaké svědectví o naší víře vydáváme svým životním stylem? Jak může váš místní sbor jako celek „zobrazovat slávu svého Otce“?*

Poznámky